

τόν αέρα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Από αύριον θά μετρώ τήν ζάχαρι.

Η.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (κρανιά στο παρόθυμον ένα καθιστάμενος για τὰ ξενιστή).

— Μαρία! φέρε τὸ ζεστό νερό!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ὅριστε, κύριε.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Εὐχαριστῶ. (Ἡ ἀπερίεργα γέμει).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σάν πολὺ κυττάξεις τὴν ὑπηρετρία;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (ἀφίει τὴν πόση τὸ ξενιστή). — Πῶς;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Εἶνε ὁμορφη κοπέλλα.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (σηκώνων τὸς ὤμους του). — Ἄλλο κακὸ τώρα κι' αὐτό!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ὑπάρχουν ἄνδρες ὅχι καὶ τόσο εὐγενικοί.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὁ Θεέ μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄνδρες ποὺ ἡ πατασσοῦρα δὲν τοὺς ἀρδιάζει!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (ἐξακολουθεῖ νὰ ξενιστῇ). — Λέγε λοιπόν, ἐμπρός.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄκουσε μὴ ζητᾷς νὰ παίξεις κομωδία μαζί μου, γιατί δὲν τρώγω τέτοια χάτια. Θέλεις νὰ σοὺ ἀποδείξω πῶς τὰ ξέρω όλα;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀ! βέβαια αὐτὸ ἔλειπε. Μὰ πρόσεξε νὰ μὴ μὲ κάμεις νὰ κοπῶ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Λοιπόν ὁ μαγνὸς σὲ εἶδε ποὺ κουβέντιαζες χθὲς τὸ πορὶ μὲ τὴν ὑπηρετρία στὸν δρόμο.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Δὲν κουβέντιασα μαζί της, τῆς μίλησα; τὸ πρῶμα διαφέρε πολλὸ!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μέσα στὸ δρόμο;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ναι, στὸ δρόμο. Τῆς εἶπα νὰ μοὺ ἀγοράσῃ ἓνα βουρτάκι γιὰ τὸ ξορῆμα, γιατί οἱ τριχὲς τοῦ δικοῦ μου πῆσαν· κυττάζε ἂν δὲν πιστεύεις.

Η.

(Ἦ ὅστις κοίσις! Στὴν κάμαρα τοῦ ὕπνου, ὁ ἄνδρας κοιμᾷται).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. (ἀρχίζει νὰ κλάει). — Ἀχ! Ἀχ!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (σηκώνεται τρομαγμένος). — Λουκία, τί ἔχεις; Πῆς μου τί σοὺ συμβαίνει; Μήπως δὲν εἶσαι καλά;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἦμουν βεβαίᾳ γι' αὐτό!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Γιὰ ποῖο ἥσουν βεβαίᾳ; Περιμένε, σηκώνομαι· ποὺ εἶνε τὰ σπῆτα; Φαίνεται ἰσχυρὰ καμιά νευρὴ κοίσις.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μὴ μ' ἐγγίξεις, μὴ μ' ἐγγίξεις!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Πολὺ καλά δὲν σὲ ἐγγίζω, μὰ τί ἔπαθε, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε; Εἶμαι ὁ Ἀντωνιάκης, ὁ ἄνδρας σου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἐλπετε νὰ περιμένω τέτοια ἀισχύροτητα!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ποιὰ ἀισχύροτητα; Βλέπω δὲν εἶσαι στὰ καλά σου· πῶς νὰ σοὺ ἐτοιμάσω ἓνα τίλο, θέλεις;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τέρας!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ποιον λέγεις τέρας;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τολμᾷς νὰ μὲ ρωτήσης;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Βέβαια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πρὸ ὀλίγου στὸν ὕπνον σου ἄκουσα νὰ λέγης τὸ ὄνομα τῆς ὑπηρετίας.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀ! (Κυττάζει τὴν γυναῖκα του μὲ προσοχή, ὅστερα μὲ τὰ νευρικά του, ὅπως ἦταν καὶ μὲ τὸ καντήλεϊ στὸ χέρι φέρει ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ ὕπνου).

Η.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (μπαινὶ στὴν κάμαρα τῆς ὑπηρετίας). — Κόρη μου σήμα ἀμέσως· ἄκουε;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (σηκώνεται στὸν κορβῆνι της). — Τί τρέχει, φωτιά εἶνε ἡ κλέψης;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Σήμα ἀμέσως καὶ ξεκουμπάου!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Τέτοια ὥρα νὰ σηκωθῶ; Χωρὶς ἄλλο τὸ ἀφεντικό εἶνε ἀρρωστο...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὅριστε εἰκοσι φράγκα, ὀριστε τριάντα φράγκα, νὰ πενήντα, σιμὲ τὸ δοντοῦκι σου καὶ τράβα, μὴ χάνης οὐτε ἓνα λεπτό. Εἶσαι τὸ καλλίτερο κορίτσι τοῦ κόσμου, θαυσαυρὸς γιὰ κοῦτῖνα. Μὰ τί νὰ κάμω; ἡ γυναῖκα μου ὑποκριθῇ... Δὲν φταίω ἐγώ, γιατί γιὰ μένα εἶσαι ἓνα τέρας, δὲν τὸ κρύβω... μὰ ἐκείνης τῆς πέρας μὰ ἰδέα!... Φεύγω σὲ παρακαλῶ, μὴ θέλεις νὰ γίνης αἰτία ἐνός κακοῦ δὲξ μῆσα. Νὰ περιμένω ὡς τὸ ποῖ; Ποτέ! Προτιμῶ νὰ πάγω νὰ ζητήσω ἓνα ἀμῆξι. Ἄντε, κόρη μου, ἔσο λογικὴ...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ὅριστε, κύριε, σηκώνομαι· μὰ μοὺ φαίνεται πολὺ παράξενο αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ναι, ναι! Ἐλα ὅμως στὴ θέσι μου ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἡσχία, βάλε τὸ φουστάνι σου, νὰ, ἐγὼ γριζῶ τὴν ράχη μου! Ἀντὶ νάχω τὴν κόλασι κάθε μέρα ἐδῶ μέσα, καλλίτερα νὰ φύγης.

Η γυναῖκα μου εἶνε γελοία, ἀδίκη, τὸ ξέρω μὰ τί νὰ κάμω; εἶναι γυναῖκα μου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Νὰ προσέξῃ ὅμως νὰ μὴ πῇ τίποτε κακὸ γιὰ μένα, γιατί θὰ δῇ μὲ ποῖαν ἀτάχη νὰ κάμῃ!...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἄντε, βάλε καὶ τὰ σακαπίνια σου. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ κουμπώσης.

Κάμε γρήγορα! πῶς νὰ πῶ στὸν πορτιέρη νὰ σοὺ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἄντε ἐμπρός! Στὸ καλὸ, ἡ ὥρα ἡ καλὴ!...

Τὸ πράγμα δὲν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Ἡ κορὴ ξαναθιμῶνει:

Γιατί νὰ τὴν διώξῃς. Ἐλπετε νὰ τῆς ψάξῃ τὸ δοντοῦκι. Ἴσως νὰ μᾶς ἔκλεψε. Ἀυριο θὰ πάω στὴν ἀστενομία νὰ τὴν πιάσω. Τὶ βλάκας ποὺ εἶσαι, Θεέ μου!...

Charles Monselet

== ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ==

Ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῆς ὑγείας, λένε οἱ ὑγειονόμοι, εἶνε ὁ φόβος.

Θέλετε νὰ μὴν ἔχετε κεφάλι πονον! Διατηρεῖτε ζεστὰ τὰ πόδια σας.

Ὑπελογίσθη ὅτι κάθε ἄνθρωπος, κατὰ μέσον ὄρον, μιλάει τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Λέγει δηλαδή, 100 λέξεις κατὰ λεπτόν, ἤτοι 9 σελίδας εἰς ἓν σχῆμα βιβλίου, ἤτοι πενήντα δύο τόμους τὸ ἔτος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μετριότητι αὐτὴ στατιστικῇ δὲν ἐφαρμόζεται οὔτε εἰς τὰς γυναῖκας, οὔτε εἰς τοὺς δικηγόρους!...

Ἡ σύζυγός σου ἂν εἶνε ὥραία, θὰ σὲ προδώσῃ, ἂν εἶνε ἀσχημὴ, θὰ τὴν συγαίνεσαι, ἂν εἶνε φτωχὴ, θὰ σὲ χρεωκοπήσῃ, ἂν εἶνε πλουσία, θὰ σὲ καβαλλιάξῃ!

Οἱ μεγαλιότεροι καπνιστὰι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ Ὀλλανδοί. Ἡ ὕρασις τοῦ κλημάτων τὸν καθιστᾷ τὸ καπνισμα ἀναγκαῖον, ἡ φτήνια δὲ τοῦ καπνοῦ τὸ γενικεῖ.

Οἱ λεμβόχοι στὴν Ὀλλανδία μετροῦν τὰς ἀποστάσεις μὲ τὸν καπνὸ! Δὲν λένε δηλαδή: — Ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ εἶνε τόσα μίλια, ἀλλὰ «τόσες... πίπες!»

Ὅταν ἐπισκέπτεσθε ὀλλανδικὴν οἰκίαν, τὸ πρῶτον ποὺ σὰς προσφέρουν εἶνε ἓνα σιγάρο. Ὅταν φεύγετε δὲ σὰς ξαναδίδουν ἄλλο. Ἐνίοτε σὰς γεμίζουν καὶ τίς τοσπὰς σὰς μὲ καπνὸ!

Μερικοὶ Ὀλλανδοὶ κοιμῶνται, μὲ τὸ σιγάρο στὸ στόμα, ὅστε διαν ξυπνοὺν τὴν νύχτα νὰ μὲν ποροῦν νὰ τὸ ξαναγράβουν, χωρὶς πολὺν κόπον.

Λένε τέλος ὅτι ὁ καπνὸς σκοτίζει τὸν νοῦν. Καὶ ὅμως διαγνώσκει καὶ μαθηματικώτερα κεφάλια ἀπὸ τὰ ὀλλανδικὰ δὲν ὑπάρχουν.

Ἐνας Ὀλλανδὸς ἐξακρατήρησε τὸν καπνὸν ὡς ἐξῆς: — «Εἶνε ἡ δευτέρα ἀναπνοή μας!»

Καὶ ἓνας ἄλλος εἶπε τὸ ἐξῆς ἀμίμητο: «Τὸ τσιγάρο εἶνε ὁ ἔκτος δάκτυλος τῆς χειρὸς μας!»

Τὴν βραχυτέραν φυλάκισιν τὴν ἔχει ἐπιβάλλει, ἀσφαλῶς, ἓνα Ἀγγλικὸ δικαστήριον. Κατὰ τὸ 1887, εἶς μία δικὴν ἐτιμώρησε μίαν Ἀγγλίδαν εἰς... 6 λεπτῶν φυλάκισιν!

Τὸ πλέον ζεστὸ μέρος εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην εἶνε ἡ Μαλάγα.

Ὡς καλλίτεροι κηπουροὶ τοῦ κόσμου θεωροῦνται οἱ Κινεζοί.

Τὰ ψηλά καὶ μυτερὰ κολάρια προκαλοῦν κοκκίνισμα τῆς μύτης καὶ γεμίζουν σπυρία τὸ πρόσωπο. Εὐτυχῶς ποὺ συνεπιθίζονται σήμερα τὰ πάνινα.

Ὅπου δὲν μπαινὶ ὁ ἥλιος, μπαινὶ ὁ γιατρός! γράφει κάποιος Γερμανὸς ἐπιστήμων. Καὶ προσεῖται, ὅτι στὴν Ἰταλίαν καὶ στὴν Ἑλλάδα χώρας μὴ διακρίνομενας ἐπὶ καθαριότητι σώζει τὸν λαόν ἀπὸ τὰς νόσους ὁ ἀφθονὸς ἥλιος του.

Ὁ ὑγιέστερος καὶ καταλληλότερος γιὰ τὴν χώνευσιν ὕπνος εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

Πρὸ 50 ἐτῶν στὴν Σικελίαν, ἓνας εἰσπράκτωρ διαπυλίων τελῶν ἐμπόδιζε τὴν διόδον μᾶς κηδεύει, γιατί, ὅπως ἔλεγεν, ὁ νεκρὸς ἐπρεπε νὰ φορολογηθῇ... ὡς χροῖας!...

Εἰς πολλὰς ἐφορπαϊκὰς πρωτεύουσας ὑπάρχουν ἐτεῖραι παιδοτροφικὰ διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων. Εἰς τὰ καταστήματα αὐτὰ οἱ φτωχοὶ μαθητὰ καὶ μαθητρίαι λαμβάνουν δωρεάν φαγητὸ, καθαρὸ καὶ ἄφθονο. Τὶ εὐτυχία ἂν ὑπῆρχαν καὶ στὴν Ἀθήναν μας τέτοια ἰδρύματα!...

Ὁ ὑγιέστερος τῶν ὕπνων κατορθοῦνται διὰ ἀφίειν εἰς τὸν κοιτῶνά σας νὰ εἰσερχεῖται ὁποσὸν ποτε καθαρὸς αἶρας.

Καλλονή, εἶπεν ὁ διάσημος Χωρτ, δὲν εἶναι τὰ ἐμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ πλαστικὰ μέλη. Αὐτὰ εἶνε ἀνθη ποὺ ἔχουν τίς ὥρες τῶν κ' ἐπειτα μαραινόνται. Καλλονὴ εἶνε ἡ λευκὴ, ἀκηλιδωτὸς ψυχῇ, ἡ ἀκτινοβολοῦσα περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς ἐπιδερμίδος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπου-έτου» δηλοῖ ὅτι ἔπαυσε νὰ εἶνε περὶ οὐδένων ἀντιπροσώπος τῆς ὁ κ. Ἐλευθ. Γιαννακέλης.

Συλλεκτής